

Tato práce se zabývá dvěma obrazy florentského malíře Jacopa Vignaliho, které jsou uloženy v Národní galerii v Praze. Vignali žil a tvořil v první polovině 17. století, kdy ve Florencii vrcholila malířská reforma iniciována malíři již v 80. letech 16. století, převážně Lodovicem Cigolim, na kterého Vignali v počátcích své tvorby navazoval, a rozvíjel se zde raný barok. Vignali patřil do první generace malířů raného baroka ve Florencii, poslední významné etapy florentského umění. Vyučil se v ateliéru Mattea Rosselliho, který nejen jemu, ale i ostatním svým žákům zprostředkoval poznatky, které přinesla reforma manýrismu. Nejzajímavější Vignaliho díla vznikla během prvních patnácti let jeho tvorby, hlavně však ve 20. letech 17. století. Během těchto let se vyvinul jeho osobitý malířský styl, kterým tvořil po zbytek svého života. Na počátku se, co se týče stylu, zcela orientoval na svého učitele, záhy se však nechal na krátkou dobu částečně ovlivnit naturalismem, či malířem německého původu Adamem Elsheimerem. Nejvíce ho však oslovila tvorba o něco málo staršího malíře Francesca Curradiho. Pod jeho vlivem se proměnila Vignaliho paleta barev, kde jasné a zářivé tóny nahradily jemné odstíny červené a fialové, a jeho postavy získaly melancholický a zasněný ráz. Na obou obrazech, kterým se tato práce věnuje a které vznikly v rozsahu tří let, lze dobře vidět Vignaliho stylový vývoj. První obraz z roku 1621 je ještě malován pod vlivem Rosselliho a částečně Elsheimera, ten druhý z roku 1624 se již zcela stylově orientuje na Curradiho. Pro oba obrazy však Vignali převzal kompoziční prvky od Lodovica Cigoliho.